

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 82. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_309A-txt-shoot-idm2681/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

lige Ebeløb maatte vige Rangesædet for Danmarks Svend Tveffjog, og at selv hans brorve Søn Edmund Tjernside maatte dele det med Laub den Store og efterlod Riget værgeløst, da han omkom ved Forræderie af sine egne Tjenere.

Stort bedre gik det ei Tydskland, Hjøndt det paa en Maade var forbundet under eet Hoved og værgede sig mændelig baade mod Normanner og Ungarer. Disse Ungarer vare et asiatisk Folk som indtog Pannonien, og var enstund Tydskland til stort Besvær ved deres hyppige, flygtige Rovtog, men dette Uvæsen styredes da efter Karolingernes Afgang den sarkiske Hertug Hentik, 912. med Tilnavn Fuglesanger, blev Tydsklands Konge; thi ved at anlægge befæstede Borge med god Raag paa Grændserne holdt han de mindre Rovflokke i Tve, og, da Ungarerne nu med en stor Hær vilde prøve deres Lykke i aaben Mark, bleve de aldeles slagte. Hvad han saa vel begyndte, fulde endte hans Søn: Otto den Store; Ungarerne erkjendte Tydskernes Overlegenhed og Christendommens Sandhed. Efterat have saaledes faaet Roe mod Osten, søgte Otto ved en helbig Krig at fæste sig en Ligedan mod Norden, hvor de danske Hedninge idelig foruroligere Grændsen, og vendte derpaa sin Dyrmarksombed paa det sagre Land i Syden, der selv gav sig under hans Baretægt. Italien havde siden Carl den Stores Tid været i største Forvirring; thi Landet var deelt i hardtad utallige Smaaftykker,

hvis Herrer ringeagtede de svage Karolinger, og beslede hinanden indbyrdes. — Da Karolingernes vare uddøde, vorte Forvirringen ved Krige om Konge- og Keiser-Værdigheden, og en i disse fornærmet Dronning var det, som kaldte Otto til Hjælp. Han kom, indtog uden synbærlig Modstand Italiens to øverste Dele og lod sig krone baade til lombardisk Konge og romersk Keiser. Man kunde vente, at Tydsklands 962. Konge, hvis Hoved bar denne tredobbelte Krone, vilde vorde saare mægtig; men netop det modsatte indtraf; thi Tydsklands Hertuger, som hidtil havde været Kongernes Lehnsmænd, vovede at gribe til Vaaben selv imod Otto, og hans Eftermand nødtes saameget mere til at søge sig efter dem, som de uden dennes Hjælp ei kunde vedligeholde deres flede ansejede Herredomme i Italien. Da det sarkiske Hus var uddød, søgte vel Hentik den Trede af det frankiske igjen at ophjælpe Kongemagten; men han forbittede kun derved Gemytterne saaledes, at hans Søn Hentik den Fjerde efter en urolig Regering afsattes, og Tyrskemagten steg høiere end nogen sinde før.

I det christne Europas andet Hovedrige: Frankrig, var Tilstanden ligedan: svage Karolinger havde siddet paa Tronen indtil Slutningen af det tiende Aarhundrede, da de afløstes af en indfødt Slægt: Kapetingerne; men saavel disse som hine havde ei stort mere end Konge-

